RETTENS KENDELSE (Femte Afdeling)
30. september 1997 *

I sag T-122/96,

Federazione nazionale del commercio oleario (Federolio), Rom, ved advokat Livia Magrone Furlotti, Rom, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Marc Loesch, 11, rue Goethe,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Eugenio de March og Paolo Ziotti, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om delvis annullation af Kommissionens forordning (EF) nr. 887/96 af 15. maj 1996 om ændring af forordning (EØF) nr. 2677/85 om gennemførelsesbestemmelser for ordningen vedrørende støtte til forbruget af olivenolie (henholdsvis EFT L 119, s. 16, og EFT L 254, s. 5),

har

* Processprog: italiensk.

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, R. García-Valdecasas, og dommerne J. Azizi og M. Jaeger,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

Relevante retsforskrifter

1 Ved Rådets forordning nr. 136/66/EØF af 22. september 1966 (EFT 1965-1966, s. 193, herefter »forordning nr. 136/66«) blev der indført en fælles markedsordning for fedtstoffer. Rådets forordning (EØF) nr. 1562/78 af 29. juni 1978 om ændring af forordning nr. 136/66 (EFT L 185, s. 1, herefter »forordning nr. 1562/78«) indførte regler om støtte til olivenolie. Hvad især angik afsætning af denne type olie indførte denne forordning en ordning med forbrugsstøtte, således at olivenolien kunne sælges til konkurrencedygtige priser i forhold til priserne på olie fra olieholdige frø.

2 I medfør af artikel 1 i Rådets forordning (EØF) nr. 3089/78 af 19. december 1978 om fastsættelse af almindelige bestemmelser vedrørende støtte til forbruget af olivenolie (EFT L 369, s. 12, herefter »forordning nr. 3089/78«), ydes støtten alene til godkendte olivenolieemballeringsvirksomheder. Efter artikel 11, stk. 2 og 3, i

forordning nr. 136/66, som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 1917/80 af 15. juli 1980 (EFT L 186, s. 1, herefter »forordning nr. 1917/80«) ydes støtten efter anmodning fra den pågældende virksomhed eller efter ansøgning fra brancheorganisationer, der er godkendt af den pågældende medlemsstat. Med henblik på gennemførelse af forbrugsstøtteordningen kan en medlemsstat anerkende en eller flere brancheorganisationer. Disse medvirker da ved bestemmelsen af de mængder forarbejdet olivenolie, som under statens kontrol kan blive omfattet af støtten. De emballeringsvirksomheder, der ikke er medlemmer af en brancheorganisation, lader dette arbejde udføre via en organisation efter eget valg. I så fald er de pågældende organisationer beføjet til at anmode om støtte og modtage den på virksomhedernes vegne.

3 I medfør af artikel 11, stk. 5, i forordning nr. 136/66, som også blev ændret ved forordning nr. 1917/80, modtager de anerkendte brancheorganisationer som et bidrag en af Rådet fastsat procentdel af den forbrugsstøtte, som udbetales af dem. Dette bidrag skal dække omkostningerne i forbindelse med arbejdet på grundlag af de ovennævnte bestemmelser.

4 Efter artikel 4, stk. 1, litra a), i forordning nr. 3089/78, som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 3461/87 af 17. november 1987 (EFT L 329, s. 1), ydes forbrugsstøtten for olivenolie, der svarer til en af definitionerne under punkt 1, litra a) og b), samt under punkt 3 og 6 i bilaget til forordning nr. 136/66, som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 356/92 af 10. februar 1992 (EFT L 39, s. 1), nemlig olie defineret som ekstra jomfruolie, jomfruolie, olivenolie og olie af olivenpresserester.

5 I medfør af samme forordnings artikel 7 skal medlemsstaterne indføre en kontrolordning til sikring af, at det produkt, der ansøges om støtte for, opfylder betingelserne for ydelse af støtte. Efter artikel 8, stk. 1, udbetales støtten, når kontrolorga-

net, der er udpeget af den medlemsstat, hvor emballeringen foretages, har fastslået, at betingelserne for at yde støtte er opfyldt.

6 Hvad navnlig angår betingelserne for at yde støtte, der vedrører olivenolietypen og dens kvalitet, der er fastsat i artikel 4, stk. 1, litra a), i forordning nr. 3089/78, udstedte Kommissionen forordning (EØF) nr. 2568/91 af 11. juli 1991 om kendetegnene for olivenolie og olie af olivenpresserester og de i den forbindelse anvendte metoder (EFT L 248, s. 1, berigtiget i EFT 1992 L 347, s. 69, herefter »forordning nr. 2568/91«).

7 Med hensyn til kontrolmetoderne for at opdage svig bestemmer artikel 5, stk. 1, første afsnit, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2677/85 af 24. september 1985 om gennemførelsesbestemmelser for ordningen vedrørende støtte til forbruget af olivenolie (EFT L 254, s. 5, herefter »forordning nr. 2677/85«), som ændret ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 1008/92 af 23. april 1992 (EFT L 106, s. 12, herefter »forordning nr. 1008/92«), at medlemsstaterne efter metoderne i bilagene til forordning nr. 2568/91 foretager stikprøvevis kontrol af, om emballeret olie svarer til en af de i artikel 4, stk. 1, litra a), i forordning (EØF) nr. 3089/78 omhandlede definitioner, nemlig definitionerne af ekstra jomfruolie, jomfruolie, olivenolie og olie af olivenpresserester.

8 I relation til sanktionssystemet gjaldt der ifølge stk. 2 i samme forordnings artikel 5, som ændret ved forordning nr. 1008/92, følgende inden ikrafttrædelsen af den omtvistede forordning:

»Når den kompetente myndighed i en medlemsstat konstaterer, at den pågældende olie ikke opfylder en af de i stk. 1 omhandlede definitioner som følge af blandinger eller andre kemiske processer, der tager sigte på at opnå støtte til forbruget af en olie, der ikke giver ret hertil, trækker medlemsstaten straks godkendelsen af virksomheden tilbage for en periode på et til fem år afhængigt af overtrædelsens

omfang, uden at andre eventuelle sanktioner tilsidesættes. Desuden er den pågældende virksomhed forpligtet til at betale medlemsstaten et beløb, der svarer til det dobbelte af den forbrugsstøtte, der er ansøgt om i en af månederne efter måneden for prøveudtagningen. Det af medlemsstaten opkrævede beløb fratrækkes af medlemsstatens myndigheder eller udbetalende organer i udgifterne for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget.

Hvis der konstateres andre uregelmæssigheder end de i foregående afsnit omhandlede, underrettes det kompetente organ herom i hvert enkelt tilfælde.«

9 For at præcisere de gerningselementer, der indgår i den således beskrevne overtrædelse, og sikre, at der anvendes sanktioner, som står i rimeligt forhold til overtrædelsernes alvor, udstedte Kommissionen forordning (EF) nr. 887/96 af 15. maj 1996 om ændring af forordning (EØF) nr. 2677/85 (EFT L 119, s. 16, herefter »den omtvistede forordning« eller »forordning nr. 887/96«).

10 Den omtvistede forordnings artikel 1, punkt 1, bestemmer, at artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 2677/85, erstattes af følgende tekst:

»2. Når de kompetente myndigheder i en medlemsstat konstaterer, at den pågældende olie ikke opfylder en af de i stk. 1 nævnte definitioner:

— anvender de en sanktion svarende til et beløb på mellem 20 og 80% af det månedlige gennemsnit af den forbrugsstøtte, der blev ansøgt om i de tolv måneder, der går forud for måneden for prøveudtagningen, og de tager hensyn til overtrædelsens alvor, hvis den konstaterede kvalitet svarer til en af definitionerne i bilaget til forordning nr. 136/66/EØF, eller

— de trækker straks godkendelsen af virksomheden tilbage for en periode på et til fem år afhængigt af overtrædelsens alvor, uden at andre eventuelle sanktioner berøres heraf; virksomheden skal desuden betale medlemsstaten et beløb, som svarer til det dobbelte af det månedlige gennemsnit af den forbrugsstøtte, der blev ansøgt om i de tolv måneder, der går forud for måneden for prøveudtagningen.

De i første afsnit omhandlede sanktioner anvendes ikke, hvis emballeringsvirksomheden på en for medlemsstaten tilfredsstillende måde kan godtgøre, at det forhold, at olien ikke opfylder kravene, skyldes ekstraordinære omstændigheder, som virksomheden ikke er herre over.

...

Hvis der konstateres andre uregelmæssigheder end de i foregående afsnit omhandlede, underrettes de kompetente myndigheder straks herom i hvert enkelt tilfælde.«

Tvistens genstand

11 Federazione nazionale del commercio oleario (herefter »Federolio« eller »sagsøgeren«) er en sammenslutning oprettet i Italien uden gevinstmæssigt formål, hvis opgave det er at repræsentere, beskytte og bistå virksomheder, som arbejder med emballering, engrossalg og mæglervirksomhed på markedet for vegetabilsk spiseolie i Italien og udlandet (vedtægternes artikel 1). Den er af de italienske myndigheder blevet anerkendt som brancheorganisation med henblik på gennemførelsen af forbrugsstøtteordningen, hvilket er sket på grundlag af artikel 11, stk. 3, i forordning nr. 136/66.

12 Under denne sag har Federolio nedlagt påstand om delvis annullation af forordning nr. 887/96 under anbringende af, at der ved forordningens artikel 1, der ændrer artikel 5, stk. 2, første led, i forordning nr. 2677/85, er indført regler om sanktioner over for de ved artikel 2 i forordning nr. 3089/78 anerkendte emballeringsvirksomheder, når den olie, som støtten er blevet udbetalt for, ikke opfylder de kendetegn, der er fastlagt i EF-lovgivningen, for, at der kan opnås støtte.

Retsforhandlinger og parternes påstande

13 Sagsøgeren har indleveret stævning den 6. august 1996.

14 I stævningen er der nedlagt følgende påstande:

— Den omtvistede forordning annulleres i det omfang, hvori der indføres en sanktionsordning, som i alt væsentligt bygger på en ordning om objektivt ansvar, dvs. på, at produktets kendetegn, der er angivet i bilagene til forordning nr. 2568/91, ikke foreligger som krævet, uden angivelse af, at der skal være tale om en manglende opfyldelse, der skyldes den virksomhed, som sanktionen pålægges.

— Enhver retsakt i forbindelse med den ovennævnte retsakt annulleres, uanset om den er ældre, samtidig eller yngre end denne.

— Kommissionen tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

15 Ved særskilt dokument indleveret til Retten den 9. oktober 1996 har Kommissionen rejst formalitetsindsigelse og herved nedlagt følgende påstande:

— Den af Federolio anlagte sag afvises.

— Sagsøgeren tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

16 I sagsøgerens bemærkninger til formalitetsindsigelsen, der blev afgivet den 19. november 1996, nedlægges følgende påstande:

— Indsigelsen tages ikke til følge, subsidiært påkendes den i forbindelse med påkendelsen af realiteten.

— Der berammes et retsmøde til drøftelse af den af Kommissionen rejste formalitetsindsigelse.

Formaliteten

Parternes argumenter

17 Kommissionen har henvist til ordlyden og formålet med EF-traktatens artikel 173, stk. 4, hvad angår spørgsmålet om privates søgsmålsret i relation til forordninger, ligesom den har henvist til de kriterier for sondringen mellem forordninger og beslutninger, som Domstolen og Retten har fastslået. Kommissionen fremhæver, at den anfægtede bestemmelse præciserer og afgrænser de sanktioner, medlemsstaternes kompetente myndigheder skal bringe i anvendelse over for olieemballeringsvirksomhederne i tilfælde af, at det efter undersøgelser foretaget af de nationale kontrolorganer er blevet fastslået, at den olie, for hvilken der er ansøgt om forbrugsstøtte, ikke er i overensstemmelse med de kendetegn, som EF-reglerne har fastsat for støtte. Den pågældende tekst tager sigte på at graduere sanktionerne alt efter, hvor alvorlige de fastslåede uregelmæssigheder er, og samtidig at forlene dem med en passende præventiv virkning i relation til de svigagtige transaktioner, som foretages til skade for EF. Der foreligger følgelig en bestemmelse, der finder anvendelse på objektivt afgrænsede retsforhold og stifter retsvirkninger i relation til retsobjekter, hvis kreds er fastlagt generelt og abstrakt, dvs. i relation til de virksomheder, der — idet de opfyldte betingelserne efter forordning nr. 3089/78 — var blevet anerkendt af medlemsstaterne med henblik på udbetaling af forbrugsstøtte, eller som senere vil kunne blive det.

18 Kommissionen bemærker, at den anfægtede bestemmelse ikke angår en kreds af retssubjekter, som er afgrænset og kendt og ikke senere vil kunne ændres. Bestemmelsens sanktionsordning finder anvendelse på overtrædelser foretaget af en hvilken som helst virksomhed, der, selv efter bestemmelsens ikrafttræden, er blevet anerkendt af de pågældende medlemsstater på grundlag af forordning nr. 3089/78. Ifølge sagsøgte kunne antallet og identiteten af de pågældende virksomheder derfor helt åbenbart ikke være kendt, da den omtvistede forordning blev udstedt. Denne har således efter sin art og rækkevidde generel karakter. Den udgør ikke nogen beslutning i traktatens artikel 189's forstand.

19 Kommissionen anfører, at der ikke kan anerkendes et princip om, at en sammenslutning i sin egenskab af repræsentant for en kategori af erhvervsdrivende er individuelt berørt af en retsakt, som berører denne kategoris generelle interesser.

20 Efter en opregning af de tilfælde, i hvilke retspraksis har anerkendt søgsmålsret for sammenslutninger eller organer, der er oprettet for at fremme kollektive interesser, har Kommissionen fremført grundene til, at Federolio ikke bør antages at befinde sig i en af disse situationer.

21 For det første kan sagsøgeren ikke påberåbe sig Domstolens dom af 4. oktober 1983 (sag 191/82, Fediol mod Kommissionen, Sml. s. 2913). I denne sag antoges en branchesammenslutning at være berettiget til at anlægge sag til prøvelse af en beslutning fra Kommissionen under hensyn til, at sammenslutningen havde en række proceduremæssige rettigheder. Men proceduren til udstedelse af en landbrugsforordning indeholder ingen regler om, at private under en eller anden form skal deltage i nævnte procedure.

22 For det andet kan Federolio's retsstilling på ingen måde sidestilles med den retsstilling, sagsøgeren havde i den sag, der førte til Domstolens dom af 24. marts 1993 (sag C-313/90, CIRFS m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 1125, præmis 28, 29 og 30), hvis retlige interesse i et søgsmål til prøvelse af en beslutning om støtte blev

anerkendt, ikke alene i lyset af den rolle, sagsøgeren havde spillet i sagsbehandlingen før retssagen, men også på grundlag af det forhold, at den pågældende sammenslutning i sin egenskab af faglig forhandler således var blevet berørt af den anfægtede beslutning. Ud fra dette synspunkt kan det blotte forhold, at Federolio brevvekslede med Kommissionen vedrørende forslaget til ændring af forordning nr. 2677/85, og at sammenslutningen fremsatte bemærkninger hertil, ikke forlene sammenslutningen med en legitim retlig interesse, for den havde på ingen måde været Kommissionens forhandlingspartner i relation til vedtagelsen af den omtvistede forordning.

23 Forholdet er for det tredje det, at der i denne sag ikke er tale om et kollektivt søgsmål rejst gennem sammenslutningen af visse af dens medlemmer, der hver for sig kunne have rejst søgsmål. I modsætning til den situation, som blev gennemgået i forbindelse med den sag, der førte til Rettens dom af 6. juli 1995 (forenede sager T-447/93, T- 448/93 og T-449/93, AITEC m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1971, præmis 62), har den sagsøgende sammenslutning ikke påberåbt sig de individuelle forhold i relation til visse af de sammensluttede virksomheder (eller eventuelt dem alle), der ville kunne udskille dem i forhold til andre af sektorens virksomheder.

24 Endelig kan man i denne sag ikke anvende den retspraksis, der fremgår af Domstolens dom af 18. maj 1994 (sag C-309/89, Codorníu mod Rådet, Sml. I, s. 1853), for i modsætning til situationen vedrørende den forordning, som dengang blev anfægtet, krænkede forordning nr. 887/96 ingen specifik rettighed for sammenslutningen og dens medlemmer.

25 Sagsøgeren har gjort gældende, at den anfægtede retsakt ikke har et generelt indhold. Det anføres, at de emballeringsvirksomheder, som kunne opnå forbrugsstøtte, er ca. 1 000 på et samlet marked på flere millioner erhvervsdrivende, der dels får produktions- eller eksportstøtte, dels er omfattet af interventionsforanstaltninger. Denne virksomhedsgruppe, som nemt vil kunne identificeres på den omtvistede forordnings ikrafttrædelsestidspunkt, blev berørt umiddelbart og individuelt ved udstedelsen af en straflignende foranstaltning, uden culpaforudsætning, der således ikke er beregnelig og ikke kan undgås, uanset den omhu, virksomheden

lægger for dagen ved udøvelsen af den kontrol, som er fastsat på emballeringsstadiet. Disse forhold tømmer forordningen for dens generelle indhold og gør den til en beslutning.

26 Selv om man skulle betragte forordningen som en generel og abstrakt retsakt, vil den ikke desto mindre konkret kunne berøre en specifik interesse hos Federolio, hvilket er grundlaget for, at virksomheden kan hævde at være berørt umiddelbart og individuelt.

27 Ifølge sagsøgeren følger søgsmålskompetencen af, at a) der foreligger en fra medlemmerne adskilt interesse, og at b) det skadelige indgreb, der er foretaget i denne interesse ved forordning nr. 887/96, udsondrer Federolio fra EF-retsaktens adressater.

28 Federolio bemærker først, at den ikke har til opgave at optræde som enetalsmand for medlemmernes interesser. Derimod skal sammenslutningen spille en permanent rolle som forhandler, mægler og filter i relation til indbyrdes modstridende interesser inden for erhvervsgruppen af emballeringsvirksomheder. Med denne virksomhed udøver Federolio en institutionel funktion, der er anerkendt som retmæssig af den italienske stat, og som består dels i en stadig og aktiv deltagelse, sammen med de kompetente myndigheder, i udviklingen og udbredelsen af national og fællesskabsretlig politik for at fremme et indenlandsk produkt ved at slå ned på og stigmatisere misbrug og svig, når det er nødvendigt, dels i en fortsat virksomhed med information og oplysning til medlemmerne.

29 Federolio fremhæver, at den er en brancheorganisation anerkendt på grundlag af artikel 11 i forordning nr. 136/66, og at den i denne egenskab, på grundlag af en ad hoc-aftale, er det organ, som skal udbetale støtten til emballeringsvirksomhederne. Det er ligeledes af denne grund, at Federolio har en egen specifik interesse i, at forbrugsstøtten udformes korrekt og i det hele fungerer korrekt.

30 For det første kan en sammenslutning have en interesse, som ikke alene er begrænset til interessen hos sammenslutningens egne medlemmer, ligesom den kan have opgaver og besidde interesser, der ikke er udtryk for medlemmernes opfattelser, men for hele erhvervsgruppen set under ét, således at det fremgår af Fællesskabets retsinstansers praksis og af national retspraksis.

31 Hvad navnlig angår Italien har Corte di Cassazione udtrykkeligt godkendt grundsætningen om, at en sammenslutning af personer, som er dannet inden for grænserne af formål, der anerkendes som formål for en juridisk person, har processuel partsevne (Cassazione civile, dom af 12.5.1973 i sagen Soc. Acque Caraci del Fasano mod Consorzio utenti acque del Fasano, *Foro italiano*, 1973, I, s. 816).

32 Hvad angår Fællesskabets retsinstansers praksis fastslog Retten ved kendelse af 9. august 1995 (sag T-585/93, Greenpeace m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2205, præmis 59) ganske vist det princip, at »en forening, der er oprettet for at varetage borgeres kollektive interesser ... ikke kan anses for at være individuelt berørt — i den i traktatens artikel 173, stk. 4, forudsatte betydning — af en retsakt, der påvirker denne gruppes interesser generelt, og derfor ikke har kompetence til at anlægge sag med påstand om annullation, når foreningens medlemmer ikke kan gøre det individuelt«. Imidlertid tilføjes det i kendelsen (ligeledes i præmis 59), at »særlige omstændigheder, såsom at en forening har medvirket under proceduren forud for vedtagelsen af en retsakt omfattet af traktatens artikel 173, kan berettige, at en sag, som er anlagt af en forening, hvis medlemmer ikke er umiddelbart og individuelt berørt af den omtvistede retsakt, antages til realitetsbehandling«.

33 Disse afgørelser bekræfter antagelsen af, at der kan sondres mellem sammenslutningens interesser og medlemmernes interesser. Ifølge nævnte antagelse skal der, med henblik på at afgøre, om der foreligger retlig interesse i søgsmålet i artikel 173's forstand, søges et grundlag for, hvordan der kan udledes en sådan

uafhængig interesse fra sammenslutningen, hvorved denne kan tillægges kompetence til at anlægge sag til prøvelse af en retsakt udstedt efter traktatens artikel 173 uafhængig af medlemmerne.

34 I så henseende lægges der i Fællesskabets retsinstansers retspraksis vedrørende anfægtelse af Kommissionens beslutninger om statsstøtte og antidumping særlig vægt på følgende: a) den omstændighed, at en virksomhed eller branchesammenslutning har taget initiativ til den klage, der gav anledning til iværksættelsen af undersøgelsen, at den blev hørt, og at dens redegørelser i vidt omfang var afgørende for forløbet af undersøgelsen, jf. Domstolens dom af 20. marts 1985 (sag 264/82, Timex mod Rådet og Kommissionen, Sml. s. 849); dette princip blev udvidet til at omfatte den procedure, der omhandles i traktatens artikel 93, jf. bl.a. Domstolens dom af 28. januar 1986 (sag 169/84, Cofaz m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 391); b) den omstændighed, at forordningen selv, i antidumpingtilfælde, for den sammenslutning, hvis medlemmer er blevet berørt af dumpingpraksis, anerkender en berettiget interesse i at begære beskyttelsesforanstaltninger.

35 Med hensyn til deltagelse i proceduren fastslog Domstolen i ovennævnte dom i sagen Cofaz m.fl. mod Kommissionen (jf. præmis 34 ovenfor), at sagsøgerens søgsmålskompetence er betinget af to forhold:

1) en aktiv deltagelse i proceduren før sagsanlægget, og

2) en væsentlig påvirkning af dens stilling.

36 En retlig interesse i et søgsmål synes derfor umiddelbart at afhænge af ydre forhold, som tillige i hvert fald ikke nødvendigvis er knyttet til sammenslutningens væsentlige stilling. Domstolen og Retten har således gentagne gange præciseret, at deltagelse i proceduren er et forhold, der kan bevise, at retsakten berører sagsøge-

ren i traktatens artikel 173's forstand (jf. i denne retning dommen i sagen AITEC m.fl. mod Kommissionen, der er nævnt ovenfor i præmis 23, dommens præmis 36).

37 Imidlertid er det vigtigt stedse at holde sig for øje, at den aktive deltagelse i proceduren kun er et af de forhold, hvoraf det kan udledes, at sagsøgerens stilling berøres direkte af foranstaltningen. Deltagelsen er med andre ord kun et af de mulige symptomatiske scenarier i relation til den af sagsøgeren lidte skade. Intet er til hinder for, at den væsentlige skade, der er påført sagsøgeren, kan udledes af andre forhold. I modsat fald ville man skabe en uantagelig ulighed mellem sagsøgere, som i væsentlig grad var berørt af den anfægtede foranstaltning, alt efter, om disse havde eller ikke havde haft mulighed for at deltage i den procedure, der førte til vedtagelsen af den nævnte foranstaltning.

38 I den foreliggende sag havde Federolio vel ikke formelt deltaget i vedtagelsen af den omtvistede forordning, men havde dog et stykke tid korresponderet med Kommissionens tjenestegrene. Det kan imidlertid ikke nægtes, at forordningen på trods af sit generelle indhold direkte påvirker sagsøgerens interesse i beskyttelse, fremme og korrekt funktion af oliemarkedet, især under konkurrencesynsvinklen. Det nævnte marked, og dermed selve den forbrugsstøtteordning, som Federolio har til opgave at forvalte sammen med de kompetente myndigheder, lider et uoprettelig tab som følge af sanktioner, der hviler på et i det væsentlige objektivt ansvar, idet deres grundlag ikke er forsæt eller uagtsomhed hos den støttebegunstigede virksomhed.

39 Efter afsigelsen af dommen i sagen Fediol mod Kommissionen (nævnt ovenfor i præmis 21) anses det for afgørende, at Rådets forordning (EØF) nr. 3017/79 af 20. december 1979 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af EØF (EFT L 339, s. 1), udtrykkelig indrømmer branchesammenslutningerne en hel række proceduremæssige faciliteter.

40 Præmisserne til denne dom giver anledning til to forskellige betragtningssæt.

41 For det første er det ikke en ren tilfældighed, at antidumpingforordningerne formelt indrømmer branchesammenslutningerne søgsmålskompetence. I virkeligheden reflekterer det den rolle, sammenslutningerne faktisk spiller på det dumpingramte marked. Det er imidlertid vanskeligt at forstå, hvorfor denne søgsmålsret, uanset at den har et faktisk grundlag, alene skal føres tilbage til et formelt element, såsom at en given sammenslutning udtrykkeligt er nævnt i forordningen. Samme tankegang kræver, at der også bør antages søgsmålskompetence, når sammenslutningens stilling svarer til stillingen for en sammenslutning, som formelt er nævnt i en antidumpingforordning, når altså EF-retsakten ikke nævner den. Det er uantageligt at opstille en sondring i relation til sagsøgerens stilling alt efter, om der på den ene side er tale om statsstøtte eller en antidumpingforanstaltning, eller på den anden side en forordning, hvis genstand er en fællesskabsstøtte, når det er godtgjort, at denne forordning vil kunne berøre sagsøgerens stilling på markedet på samme måde som de to foranstaltninger af den første type.

42 I den dom, Domstolen afsagde den 16. maj 1991 i sag C-358/89, Extramet Industrie mod Rådet (Sml. I, s. 2501), og i sagen Codorníu mod Rådet (nævnt ovenfor i præmis 24), opgav Domstolen de rent formelle kriterier, såsom foranstaltningens almengyldige eller særlige karakter eller den omstændighed, at adressaterne for foranstaltningen udgør en åben og ensartet kategori eller en lukket og individualiseret kategori.

Hvis retsakten berører sammenslutningen således, at skaden kan placere den på et klart forskelligt grundlag fra det, der er retsaktens adressaters, må det antages, at sammenslutningen er kompetent til at anlægge sag efter traktatens artikel 173, stk. 4.

43 Selv om det, for det andet, måtte antages, at sammenslutningens angivelse ved navns nævnelse er en nødvendig betingelse for at tilkende den søgsmålskompetence efter traktatens artikel 173, stk. 4, og selv om denne tilkendelse ikke kan udledes af EF-retsakten, tilkendes kompetence ikke desto mindre i den italienske retsorden, som tillægger Federolio særlige opgaver og funktioner, som i koordination med dem, der tilkommer de kompetente administrative myndigheder, effektivt bidrager til regulering og udvikling af markedet for olivenolie.

44 Relevansen af en sådan tilkendelse på nationalt plan er bekræftet i Fællesskabets retspraksis, eftersom generaladvokat Rozès netop i forslaget til afgørelse i sagen Fediol mod Kommissionen (nævnt i præmis 21 ovenfor) under sin undersøgelse af, om branchesammenslutningen kunne antages at have søgsmålskompetence efter traktatens artikel 173, stk. 2 (nu stk. 4), udtalte, at der ikke skulle lægges vægt på formalistiske betragtninger i relation til spørgsmålet om egenskaben en juridisk person, men undersøges, om den pågældende sammenslutning var lovligt bestående og havde visse beføjelser med henblik på udførelsen af de opgaver, der var tillagt den (Sml. 1983, s. 2937, på s. 2939 og 2940).

45 Herefter må da sagsøgeren som branchesammenslutning, hvis institutionelle opgaver ifølge vedtægterne og italiensk lov er betydeligt større end blot at skulle beskytte medlemmernes interesser, antages at have søgsmålskompetence efter traktatens artikel 173, stk. 4. Sagsøgeren kan derfor anfægte forordning nr. 887/96, da retsakten ikke blot griber ind i en interesse hos medlemmerne, men også i en særegen interesse hos sammenslutningen selv. Nærmere er sagsøgeren berørt umiddelbart og individuelt af den anfægtede forordning, for så vidt som denne med sin ændring af forbrugsstøtten berører sagsøgeren i relation til gennemførelsen af de vedtægtsmæssige formål, som består i at bevare og udvikle markedet for olivenolie i samarbejde med de kompetente myndigheder.

46 Federolio er faktisk berørt af forordning nr. 887/96, idet retsakten — der indfører en ny sanktionsordning, som intet har at gøre med kriterier, der almindeligvis

gælder i enhver retsstat og har hjemmel i EF-retsordenen selv — fastlægger en ansvarsordning for emballeringsvirksomhederne, som åbent strider mod principperne om lighed, proportionalitet og lovlighed ved gennemførelse af sanktionen. Denne situation påvirker sagsøgeren umiddelbart og individuelt i det, som udgør hovedgenstanden for sammenslutningens egne institutionelle funktioner, nemlig de funktioner, der netop relaterer sig til forvaltningen af forbrugsstøtten, samt til fremme og udvikling af markedet for olivenolie.

47 I øvrigt bør principperne om procesøkonomi og retssikkerhed føre Retten til at antage sagen til påkendelse for at undgå et større antal indsigelser mod fuldbyrdelsen af sanktionerne, hvilket ville foranledigede talrige forelæggelser for Domstolen af spørgsmål vedrørende forordningens gyldighed, såsom de forelæggelser, der førte til Domstolens dom af 21. februar 1991 (forenede sager C-143/88 og C-92/89, Zuckerfabrik Süderdithmarschen og Zuckerfabrik Soest, Sml. I, s. 415). Denne situation indebærer desuden og frem for alt yderligere risiko for indbyrdes modstridende domme på nationalt plan, idet nationale domstole i forhold til Fællesskabets retsinstanser under alle omstændigheder slet ikke i samme grad er i stand til at foretage en bedømmelse med fuldt kendskab til sagen (jf. forslag til afgørelse fra generaladvokat Jacobs i forbindelse med dommen i sagen Extramet Industrie mod Rådet, der er nævnt ovenfor i præmis 42, Sml. s. 2507, punkt 71 og 73). Endelig er det i Fællesskabets retsinstansers retspraksis flere gange udtalt, at traktatens artikel 173 ikke bør fortolkes snævert.

Rettens bemærkninger

48 I henhold til procesreglementets artikel 114 træffer Retten på en parts begæring afgørelse om formaliteten uden at indlede behandlingen af sagens realitet. Ifølge samme artikels stk. 3 forhandles der mundtligt om begæringen, medmindre Retten bestemmer andet. Retten finder i denne sag at være tilstrækkeligt oplyst med undersøgelsen af sagsakterne, hvorfor den skal træffe afgørelse om begæringen uden at indlede mundtlig forhandling.

49 Ifølge fast retspraksis giver traktatens artikel 173, stk. 4, private ret til at anfægte enhver beslutning, som, skønt den er udfærdiget i form af en forordning, berører dem umiddelbart og individuelt. Formålet med denne bestemmelse er især at forhindre, at fællesskabsinstitutionerne blot ved at vælge forordningsformen kan afskære en privat fra at indgive et søgsmål mod en beslutning, som berører ham umiddelbart og individuelt, og således at præcisere, at valget af form ikke kan ændre en retsakts karakter (jf. Domstolens dom af 17.6.1980, forenede sager 789/79 og 790/79, Calpak og Società Emiliana Lavorazione Frutta mod Kommissionen, Sml. s. 1949, præmis 7, og Rettens kendelse af 28.10.1993, sag T-476/93, FRSEA og FNSEA mod Rådet, Sml. II, s. 1187, præmis 19).

50 Det følger også af fast retspraksis, at afgørelsen om, hvorvidt der foreligger en forordning eller beslutning, skal bero på, om den omhandlede retsakt er almengyldig eller ej (jf. Domstolens dom af 6.10.1982, sag 307/81, Alusuisse mod Rådet og Kommissionen, Sml. s. 3643, præmis 8).

51 Der må derfor foretages en undersøgelse af karakteren af forordning nr. 887/96, herunder navnlig af de retsvirkninger, den tilsigter at afføde eller faktisk afføder.

52 Forordningens formål er at ændre forordning nr. 2677/85. Den fastsætter en ændring af de sanktioner, der skal pålægges i tilfælde af, at en medlemsstats kompetente myndighed konstaterer, at den pågældende olivenolie ikke opfylder betingelserne i en af definitionerne i bilaget til forordning nr. 136/66, eller når olien, uanset at den opfylder en af betingelserne i disse definitioner, ikke opfylder den angivne kvalitet. Desuden angiver den de tilfælde, i hvilke der ikke skal pålægges sanktioner.

53 Sådanne bestemmelser fremstår som almengyldige foranstaltninger i traktatens artikel 189's forstand. De finder anvendelse på objektivt bestemte situationer, der har retsvirkninger over for persongrupper beskrevet på generel og abstrakt måde,

nemlig de olieemballeringsvirksomheder, der er anerkendt på grundlag af artikel 2 i forordning nr. 3089/78, og som er blevet tildelt forbrugsstøtte for olivenolie.

54 I overensstemmelse med fast retspraksis mister en retsakt ikke sin almengyldighed og dermed heller ikke sin generelle karakter, fordi det er muligt at fastlægge antallet eller endog identiteten af de retssubjekter, som retsakten på et givet tidspunkt finder anvendelse på, når det er ubestridt, at den anvendes på grundlag af objektive, faktiske og retlige omstændigheder, som er fastlagt i retsakten, og som er relevante i forhold til dens formål (Domstolens dom af 11.7.1968, sag 6/68, Zuckerfabrik Watenstedt mod Rådet, Sml. 1965-1968, s. 531, org. ref.: Rec. s. 595, på s. 605 og 606, af 16.4.1970, sag 64/69, Compagnie française commerciale et financière mod Kommissionen, Sml. 1970, s. 43, org. ref.: Rec. s. 221, præmis 11, og af 5.5.1977, sag 101/76, Koninlijke Scholten Honig mod Rådet og Kommissionen, Sml. s. 797, præmis 23; Rettens kendelse af 29.6.1995, sag T-183/94, Cantina cooperativa fra produttori vitivinicoli di Torre di Mosto m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1941, præmis 48).

55 Konkret må det imidlertid fastslås — uafhængigt af det mere eller mindre begrænsede antal emballeringsvirksomheder, der fik udbetalt forbrugsstøtte på tidspunktet for udstedelsen af den omtvistede forordning — at denne fastsætter anvendelse af sanktioner på grundlag af en objektiv situation, nemlig når der ikke er overensstemmelse mellem kvaliteten og/eller arten af olie, som angivet, og kvaliteten og/eller arten som fastsat i de gældende regler, hvilket er en situation fastlagt i forbindelse med forordningens formål, som netop er at imødegå og straffe svig i forhold til, hvor grov overtrædelsen er. Desuden vil der altid kunne indtræffe ændringer i antallet af virksomheder, som er berørt af den omtvistede forordning.

56 Hermed har forordning nr. 887/96 som følge af sin art og sit indhold generel karakter og udgør ikke en beslutning i traktatens artikel 189's forstand.

57 I retspraksis præciseres det, at selv en generel retsakt, som finder anvendelse på de pågældende erhvervsdrivende i al almindelighed, under visse omstændigheder kan berøre nogle af dem individuelt (jf. dommen i sagen Extramet Industrie mod

Rådet, nævnt ovenfor i præmis 42, dommens præmis 13, og dommen i sagen Codorníu mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 24, dommens præmis 19). I et sådant tilfælde vil en fællesskabsakt på én gang kunne have karakter af en generel retsakt og i forhold til visse erhvervsdrivende have karakter af en beslutning (jf. Rettens dom af 13.12.1995, forenede sager T-481/93 og T-484/93, Exporteurs in Levende Varkens m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2941, præmis 50).

58 En fysisk eller juridisk person vil imidlertid kun kunne påstå at være individuelt berørt, såfremt den omtvistede bestemmelse rammer ham på grund af visse egenskaber, som er særlige for ham, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller ham fra alle andre (Domstolens dom af 15.7.1963, sag 25/62, Plaumann mod Kommissionen, Sml. 1954-1964, s. 411, org. ref.: Rec. s. 197, på s. 223, og dommen i sagen Codorníu mod Rådet, nævnt i præmis 24 ovenfor, dommens præmis 20; Rettens dom af 27.4.1995, sag T-12/93, CCE de Vittel m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1247, præmis 36).

59 Det skal følgelig undersøges, om sagsøgeren her i sagen berøres af den omtvistede forordning på grund af visse egenskaber, der er særlige for ham, eller om der foreligger en faktisk situation, som i relation til forordningen adskiller ham fra alle andre.

60 Hvad særligt angår søgsmål rejst af sammenslutninger bemærkes, at de ifølge retspraksis har søgsmålskompetence i mindst tre situationstyper, nemlig

a) når en retsforskrift udtrykkelig indrømmer branchesammenslutninger en række proceduremæssige faciliteter (dommene i sagerne Fediol mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 21, dommens præmis 28, 29 og 30, og CCE de Vittel m.fl. mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 58, dommens præmis 39-42)

b) når sammenslutningen repræsenterer interesser hos virksomheder, som selv ville være søgsmålskompetente (dommen i sagen AITEC m.fl. mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 23, dommens præmis 62), og

c) når sammenslutningen er individualiseret på grund af, at dens egne interesser som sammenslutning er berørt, især fordi dens forhandlerposition blev berørt ved den retsakt, som påstås annulleret (Domstolens dom af 2.2.1988, forenede sager 67/85, 68/85 og 70/85, Van der Kooy m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 219, præmis 21-24, og dommen i sagen CIRFS m.fl. mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 22, dommens præmis 28, 29 og 30; dom i sagen Exporteurs in Levende Varkens m.fl. mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 57, dommens præmis 64).

61 I disse tre situationstyper har Domstolen og Retten tillige taget hensyn til, at de pågældende sammenslutninger har deltaget i sagsbehandlingen.

62 Med hensyn til den første situationstype, der begrunder realitetspåkendelse af et søgsmål rejst af en sammenslutning, dvs. en lovfæstet indrømmelse af en række proceduremæssige faciliteter til fordel for branchesammenslutningerne, konstateres, at ingen af forordningens bestemmelser om tildeling af forbrugsstøtte for olivenolie indrømmer den mindste ret af proceduremæssig karakter til fordel for en branchesammenslutning som Federolio.

63 Herved kan der ikke lægges vægt på det af sagsøgeren anførte om de særlige opgaver og funktioner, som Federolio angiveligt er tillagt i Italiens retsorden. Den mulige tildeling af sådanne opgaver og/eller funktioner fra de italienske myndigheders side inden for rammerne af reguleringen og udviklingen af den nationale og kommunitære politik til fremme af salg af olivenolie i Italien, forudsat at en sådan tildeling i øvrigt godtgøres, samt den Federolio muligvis tilkommende søgsmålskompetence ved italienske domstole på grundlag af denne situation, kan ikke berettige en ændring af det retsmiddelsystem, der er indført ved traktatens artikel 173, og hvis formål er at overlade Fællesskabets retsinstanser kontrollen med lovligheden af institutionernes retsakter. Denne omstændighed kan i intet tilfælde føre til realitetspåkendelse af et annullationssøgsmål rejst af en fysisk eller juridisk

person, som ikke opfylder betingelserne i traktatens artikel 173, stk. 4 (Domstolens kendelse af 24.4.1996, sag C-87/95 P, CNPAAP mod Rådet, Sml. I, s. 2003, præmis 38, og kendelse i sagen Greenpeace m.fl. mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 32, kendelsens præmis 51, samt kendelse i sagen Cantina cooperative fra produttori vitivinicoli di Torre di Mosto m.fl. mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 54, kendelsens præmis 59). En anden løsning ville betyde, at realitetspåkendelsen af et annullationssøgsmål ikke længere ville afhænge af fællesskabslovgivers vilje til at knytte visse erhvervsdrivende og/eller visse branchesammenslutninger til lovgivningsprocessen ved institutionerne, men af en selvstændig afgørelse truffet af de nationale myndigheder under hensyn til den pågældende medlemsstats interesse i stedet for den kommunitære offentlige interesse.

64 Selv om det måtte antages, at tildelingen af visse opgaver og/eller funktioner til en sammenslutning af de nationale myndigheder kan antages at være et forhold, der bidrager til at individualisere en sammenslutning i traktatens artikel 173, stk. 4's forstand, står det tillige ikke desto mindre fast, at denne situation ikke er tilstrækkelig til at individualisere sagsøgeren i betragtning af, at sammenslutningen ikke har påvist, på hvilken måde dens stilling er forskellig fra en hvilken som helst anden sammenslutnings stilling i Fællesskabet, som på nationalt plan er blevet tildelt opgaver og/eller funktioner på samme måde.

65 Med hensyn til den anden, ovennævnte situation [jf. præmis 60 ovenfor, punkt b)], hvorefter der antages søgsmålskompetence, når sammenslutningen repræsenterer interesserne for de virksomheder, som på deres side er individuelt berørt, er det sagsøgerens opfattelse, at de emballeringsvirksomheder, der er omfattet af forbrugsstøtten — hvoraf der er 1 000 — er en gruppe, som let kunne identificeres, da den omtvistede forordning trådte i kraft, og af den grund er umiddelbart og individuelt berørt af forordningens udstedelse. Under disse omstændigheder anser Federolio sig for søgsmålsberettiget på grundlag af den specifikke interesse hos medlemmerne, der repræsenteres af Federolio.

66 I så henseende bemærkes, at det forhold, at den anfægtede forordning ved sin udstedelse berørte et begrænset antal olieemballeringsvirksomheder, som da var

registreret hos de nationale myndigheder, ikke kan udskille dem i forhold til enhver anden virksomhed, når denne begrænsede kreds befinder sig i en situation, der kan sammenlignes med den, som enhver anden virksomhed befinder sig i, der aktuelt eller samtidigt kommer ind på markedet for emballering af olivenolie og ansøger om forbrugsstøtte (Rettens kendelse af 11.1.1995, sag T-116/94, Cassa nazionale di previdenza ed assistanza a favore degle avvocati e procuratori mod Rådet, Sml. II, s. 1, præmis 28).

67 Hvad endelig angår den ovennævnte tredje situation [jf. præmis 60 ovenfor, punkt c)], der kan begrunde en realitetspåkendelse af sagen under hensyn til, at sammenslutningens egne interesser er blevet berørt af den anfægtede retsakt, er det Federolio's opfattelse, at sammenslutningens interesser dels består i dens interesse i, at systemet fungerer i forhold til det af Fællesskabet tilsigtede formål, dels i dens interesse i, at forbrugsstøtteordningen udformes og fungerer korrekt i alle henseender, da sammenslutningen er en brancheorganisation, som er anerkendt efter artikel 11 i forordning 136/66 og har til opgave at udbetale støtten til emballeringsvirksomhederne.

68 Desangående må der henvises til fast retspraksis, hvorefter en forening, der er oprettet til forsvar af en gruppe retsundergivnes kollektive interesser, ikke kan anses for umiddelbart og individuelt berørt af en retsakt, som påvirker denne gruppes generelle interesser, hvorfor den ikke kan rejse et annullationssøgsmål, når de enkelte medlemmer ikke ville kunne gøre det (Domstolens dom af 14.12.1962, forenede sager 19/62, 20/62, 21/62 og 22/62, Fédération nationale de la boucherie en gros et du commerce en gros des viandes m.fl. mod Rådet, Sml. 1954-1964, s. 371, org. ref.: Rec. s. 943, på s. 960, og af 18.3.1975, sag 72/74, Union syndicale m.fl. mod Rådet, Sml. s. 401, præmis 17; Domstolens kendelse af 11.7.1979, sag 60/79, Fédération nationale des producteurs de vins de table et vins de pays mod Kommissionen, Sml. s. 2429, på s. 2432; Domstolens dom af 10.7.1986, sag 282/85, DEFI mod Kommissionen, Sml. s. 2469, præmis 16; Domstolens kendelse af 5.11.1986, sag 117/86, UFADE mod Rådet og Kommissionen, Sml. s. 3255, præmis 12; dom i sagen AITEC m.fl. mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 23, dommens præmis 58 og 59). Dog kan særlige omstændigheder, såsom den rolle, en sammenslutning har spillet under den procedure, som førte til vedtagelsen af en retsakt i traktatens artikel 173's forstand, give adgang til realitetspåkendelse af en

sag anlagt af en sammenslutning, hvis medlemmer ikke er umiddelbart og individuelt berørt af den omtvistede retsakt, navnlig når retsakten berørte sammenslutningens stilling som forhandlingspartner (dommen i sagen Van der Kooy m.fl. mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 60, dommens præmis 21-24, og dom i sagen CIRFS m.fl. mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 22, dommens præmis 28, 29 og 30).

69 Det må derfor undersøges, om de af sagsøgeren påberåbte specifikke interesser, nemlig Federolio's institutionelle rolle og egenskab som organ med den opgave at udbetale støtten til emballeringsvirksomhederne, kan individualisere dette organ i traktatens artikel 173, stk. 4's forstand.

70 Først bemærkes, at de opgaver, sagsøgeren har beskrevet som institutionelle opgaver, er blevet betroet sammenslutningen af dens medlemmer, dvs. af emballeringsvirksomhederne for olivenolie, og at de pågældende virksomheder ifølge Federolio's vedtægter ubestrideligt kan fastlægge sammenslutningens forretningsførelse og funktioner og således også kan fastlægge de interesser, organet skal varetage (vedtægternes artikel 5, stk. 8, og artikel 27 samt dommen i sagen DEFI mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 68, dommens præmis 18). Under disse omstændigheder adskiller de interesser, Federolio betragter som sine egne, sig ikke fra interessen hos emballeringsvirksomhederne for olivenolie, navnlig hvad angår bevarelsen og udviklingen af markedet for olivenolie i Italien.

71 Det må herefter fastslås, at den anfægtede forordning ikke berører egeninteresserne hos sagsøgeren, betragtet som organ med den opgave at udbetale støtten til emballeringsvirksomhederne. Da Federolio ikke er en emballeringsvirksomhed, kan sammenslutningen ikke pålægges sanktioner i henhold til nævnte forordning. For så vidt som sammenslutningen er en sammenslutning uden gevinstmæssigt formål (vedtægternes artikel 1), har det bidrag, den opkræver for sin deltagelse i forvaltningen af forbrugsstøtteordningen, i øvrigt alene til formål at dække omkostningerne ved forvaltningen af ordningen med støtteudbetaling (artikel 11, stk. 5, i forordning nr. 136/66 som affattet ved forordning nr. 1917/80). Under disse

omstændigheder kan en eventuel forringelse af denne indkomstkilde som følge af anvendelsen af det nye sanktionssystem — om dette måtte blive bevist — ikke udgøre en fare for Federolio's levedygtighed som sammenslutning (jf. analogt hermed dommen i sagen CCE de Vittel m.fl. mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 58, dommens præmis 52). Endelig har Federolio ikke påvist, hvilken forskel der er mellem sammenslutningens egenskab som ansvarlig for udbetaling af støtten og den egenskab, som tilkommer andre organer med samme opgave i Italien eller i Fællesskabet i øvrigt, og som dermed individualiserer sammenslutningen i traktatens artikel 173, stk. 4's forstand.

72 Sagsøgeren er derfor ikke individualiseret på grundlag af nogle af de kriterier, som i retspraksis er lagt til grund i forbindelse med spørgsmålet om realitetspåkendelse af annullationssøgsmål rejst af en sammenslutning.

73 Sagsøgeren har imidlertid — med henvisning til sin gennemgang af dommene i sagerne Fediol mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 21, Cofaz m.fl. mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 34, AITEC m.fl. mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 23, Extramet Industrie mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 42, og Codorníu mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 24 — gjort den opfattelse gældende, at Retten, da sammenslutningens situation ikke adskiller sig fra den situation, der forelå i forbindelse med de sagsøgende sammenslutninger i de nævnte sager, herunder navnlig den, der gav anledning til den førstnævnte dom, bør antage, at Federolio har kompetence til at anlægge sag til prøvelse af den omtvistede forordning. Ifølge Federolio strider det mod princippet om forbud mod forskelsbehandling at begrunde søgsmålsretten for en branchesammenslutning på et begreb om individuel interesse, der varierer efter hjemmelen for den anfægtede forordning.

74 Dette argument kan ikke tages til følge. Realitetspåkendelse af et annullationssøgsmål efter EF-traktatens artikel 173 afhænger til forskel fra EKSF-traktaten af individualiseringskriterier, som kræver mere, end at de pågældende virksomheders og/eller sammenslutningers interesser blot er berørt. Domstolen fastslog netop i dommen af 14. december 1962 (forenede sager 16/62 og 17/62, Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes m.fl. mod Rådet, Sml. 1954-1964, s. 359, org. ref.: Rec. s. 901, på s. 362), at »den således ved Rom-traktaten indførte ordning med hensyn til antagelse af realitetsbehandling af et annullationssøgsmål fra enkeltpersoner opstiller strengere betingelser end EKSF-traktaten«, hvorved det fremhævedes, at »det imidlertid ikke [er] Domstolens opgave at udtale sig om

det hensigtsmæssige i denne ordning ...«. Under disse omstændigheder er det forhold, at realitetspåkendelse af et annullationssøgsmål rejst af en sammenslutning, der repræsenterer interesserne hos visse virksomheder, kan afhænge af den foreliggende lovgivning — som følge af, at sammenslutningen i forbindelse med en generel EF-retsakt kan være individualiseret via sin deltagelse i den administrative procedure, der går forud for vedtagelsen af den pågældende retsakt, mens sammenslutningen ikke, i en anden kontekst, kan blive individualiseret i mangel af en lovgivningsbestemmelse om en sådan deltagelse — ikke af en sådan art, at der kan foreligge en tilsidesættelse af lighedsprincippet, når det ikke er godtgjort, at fællesskabslovgiver ved sin handling i så henseende har krænket fællesskabsrettens almindelige grundsætninger, såsom retten til kontradiktion. Hverken proceduren for udarbejdelse af generelle retsakter eller de generelle retsakter selv kræver efter deres art, som almengyldige foranstaltninger, deltagelse i medfør af disse principper af de berørte personer og/eller sammenslutninger, da disses interesser anses for repræsenteret af de politiske instanser, som i medfør af traktaten har til opgave at vedtage de nævnte retsakter.

75 Dette standpunkt bekræftes i det mindste forudsætningsvis af Domstolens dom af 24. november 1992 (forenede sager C-15/91 og C-108/91, Buckl m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 6061, præmis 28, 29 og 30). I denne sag, som angik et annullationssøgsmål til prøvelse af en retsakt fra Kommissionen af almengyldig rækkevidde, havde sagsøgerne påberåbt sig, at deres retsstilling svarede til retsstillingen for erhvervsdrivende stillet over for en forordning om indførelse af antidumpingtold, og at Domstolen i domme på dette område havde anerkendt, at private havde mulighed for at påstå en sådan forordning annulleret.

76 Domstolen fulgte imidlertid ikke dette ræsonnement, idet den fastslog, at selv om klagere inden for rammerne af en antidumpingprocedure i visse tilfælde kan rejse annullationssøgsmål, såfremt Kommissionen afviser af indlede en antidumpingprocedure, antages de kun at være berettiget hertil i betragtning af de garantier, der var blevet givet dem i grundforordningerne på området. Domstolen bemærkede imidlertid, at der ikke var blevet givet nogen tilsvarende garanti til fordel for Fællesskabets producenter ved den anfægtede forordning, således at sagsøgerne ikke havde krav på en judiciel beskyttelse som den, der gives klagere i en antidumpingprocedure.

77 Domstolen antog med andre ord forudsætningsvis, men nødvendigvis, at den omstændighed, at interesserne hos en virksomhed og/eller en sammenslutning af virksomheder berøres på samme måde som interesserne hos de virksomheder og/eller sammenslutninger, der kan udøve proceduremæssige rettigheder inden for området for antidumping, ikke vil kunne medføre en udvidelse af retten til at rejse annullationssøgsmål til fordel for de førstnævnte, når de ikke er blevet tillagt tilsvarende rettigheder ved de regler, som finder anvendelse på deres aktivitetsområde. Denne løsning er begrundet i selve karakteren af lovgivningsprocessen, som i sig selv ikke kræver overholdelse af retten til kontradiktion hos samtlige berørte personer, hvorved lovgiveren ikke er frataget en mulighed for at lade sig informere af de berørte virksomheder og/eller sammenslutninger, når særegenhederne i den pågældende økonomiske sektor begrunder det.

78 Endelig kan Retten ikke tiltræde sagsøgerens anbringende om, at man med en realitetspåkendelse af sagen undgår risikoen for dels, at der rejses mange søgsmål til prøvelse af sanktionernes gennemførelse, dels at de forskellige nationale retter afsiger indbyrdes modstridende domme. De omtalte risici kan ikke, selv om de måtte bevises, begrunde en ændring af det ved traktatens artikel 173 indførte retsmiddelsystem, som tildeler Fællesskabets retsinstanser opgaven at kontrollere lovligheden af institutionernes retsakter. Dette forhold kan under ingen omstændigheder medføre realitetspåkendelse af et annullationssøgsmål rejst af en fysisk eller juridisk person, der ikke opfylder betingelserne efter artikel 173, stk. 4 (jf. analogt kendelsen i sagen CNPAAP mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 63, kendelsens præmis 38, og i sagen Greenpeace m.fl. mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 32, kendelsens præmis 51).

79 I så henseende tillader artikel 177-proceduren netop fysiske eller juridiske personer at anfægte gyldigheden af institutionernes retsakter, når de ikke er kompetente til at rejse søgsmål om annullation efter traktatens artikel 173, og herved fjernes samtidig risikoen for, at de forskellige nationale domstole træffer indbyrdes modstridende afgørelser.

80 Det følger af de ovenstående betragtninger, at den sagsøgende sammenslutning ikke er individuelt berørt af den omtvistede forordning. Følgelig vil sagen være at afvise.

Sagens omkostninger

81 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgeren har tabt sagen, og da Kommissionen har påstået sagsøgeren pligtig at betale sagens omkostninger, pålægges det sagsøgeren at betale disse.

Af disse grunde

bestemmer

RETTEN (Femte Afdeling)

1) Sagen afvises.

2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 30. september 1997.

H. Jung — R. García-Valdecasas

Justitssekretær — Afdelingsformand